

[Niels Westerby.]

af sagen. Jeg tror, man skal prøve at se på det offentlige budget ud fra denne betragtning.

Med hensyn til de offentlige budgetter har flere af de ærede ordførere været inde på, at det for næsten enhver pris gjaldt om at holde dem nede; jeg vil snarere sige det på den måde, at det gælder ikke om at holde dem nede, men det gælder om at holde hovedet højt, at holde det oppe. Det er en fuldstændig forkert problemstilling at hæfte sig ved, om det er 32,1 pct. eller 32,5 pct. af nationalindkomsten, det offentlige budget beslægtet. Det afgørende er: hvad får man for de kroner, det offentlige giver ud? Får borgerne en høj grad af nytte for dem? Der er det liberalt centrums opfattelse, at samfundsinvesteringerne i uddannelse, forskning, trafiknet og sundhedsvæsen m. v. giver økonomisk vækst. Det kan bidrage til dynamikken i samfundet, at folk ved, hvordan de skal bære sig ad i erhvervslivet, når de er veluddannede; det bidrager til at øge produktionen, og derfor kan den form for investeringer fremkalde udvikling i det private erhvervsliv, sådan at der bliver en højere produktivitet i dette; og det er i det lys, man bør se det. Man kan nemlig, hvis man fører en konsekvent politik på dette område, ikke udelukke, at man senere hen kan få den situation, at det private erhvervslivs andel af nationalindkomsten vil stige i forhold til det offentliges.

Når jeg sagde før, at det må være formålet at holde de offentlige og de private investeringer oppe og holde det offentlige og det private forbrug nede, må jeg i høj grad beklage det ærede medlem hr. Henry Christensens betragtninger, når han siger, at hvis det offentliges investeringer kommer til at beslægtede så og så meget mere, er der ikke plads til, at det private erhvervsliv kan investere. Det mener jeg er en forkert betragtning. Vi skal selvfølgelig også skaffe plads til, at det private erhvervsliv kan investere, og det skal vi gøre ved at holde igen på det private forbrug og ikke ved at skære ned på nyttige samfundsinvesteringer. Det er derfor, vi skal føre den aktive indkomstpølitik, som jeg gjorde mig til talsmand for under folketingets åbningsdebat, og det er derfor, vi skal

føre en så stram finanspolitik, at vi kan slække på pengepolitikken, så vi kan komme af med kreditstramningen og få et lavere renteniveau. På den måde kan vi stimulere investeringerne i erhvervslivet og holde en høj takt med investeringer på det offentliges område og få den høje grad af økonomisk vækst. Det forudsætter, at man i en række år holder igen på forbruget, både det offentlige og det private, at man giver afkald på en mindre fordel i nuet til fordel for meget større fordele i fremtiden.

Det er disse betragtninger, jeg gerne vil have bragt ind i debatten, for jeg tror det er vigtigt, at hr. Henry Christensen prøver at overveje denne side af sagen.

(Kort bemærkning).

Lysholt Hansen: Jeg vil gerne sige til hr. Jørgen Jensen, at jeg har i hvert fald med mine indlæg ikke haft noget ønske om at placere de konservative efter denne debat som et gammeldags, reaktionært parti. Jeg kunne end ikke få det i mine tanker, det skal man være konservativ for at kunne få.

Det, jeg gerne ville have klarhed over, var, som hr. Jørgen Jensen også så rigtigt siger her, at med disse budgetter stilles vi over for konsekvenserne af, hvad vi har foretaget os herinde i en årrække. Der siger hr. Jørgen Jensen, også rigtigt synes jeg, at disse ting må vi prioritere; men det kan jo kun gælde fremtiden, for problemet er, at vi har vedtaget disse ting, vi har sat dem i en prioritetsrække; så er det spørgsmålet, om man fortryder den prioritetsrække, man har været med til at fastlægge ved at give sin stemme her i folketinget. Det, jeg gerne ville have klarhed over, var, om man fortryder det, og det må man jo gøre, hvis man siger, at budgettet kun må stige 4 pct., når det i virkeligheden skal stige ca. 9 pct. pr. år. De konservative har været med til at prioritere det, der er i disse budgetter, og det kan de ikke løbe fra.

(Kort bemærkning).

Henry Christensen: Til finansministeren. Jeg troede egentlig — det var min hensigt — at jeg havde glædet finansministeren ved